

замисленото, крайтъ на което се свършилъ най-печално за всичкитѣ. Дружината на подпоручика Кочева, била оставена въ това сражение, да варди тила и обоза при с. Грамада, но къмъ вечерьта, при отстъпванието, опълченцитѣ му се разбѣгали и той останалъ само съ ротата си отъ запаснитѣ войници, съ които и отстъпилъ къмъ г. Ломъ-Паланка.

Слѣдъ усиливанието и привежданието въ редъ на отстъпалитѣ къмъ гр. Ломъ-Паланка наши части, лѣтучие отрядъ, въ състава на когото влѣзалъ и подпоручикъ Кочевъ съ ротата си, отново почналъ своитѣ дѣйствия противъ неприятеля. На 14-й Ноемврий отряда настѣпилъ и заелъ с. Акчаръ, а на 15-й — продължилъ прѣслѣдванието на отстъпающій противникъ. Въ това прѣслѣдване, Кочевъ билъ назначенъ съ ротата си въ първата линия, за да търси оставеній отъ сърбетѣ топъ. Падналата гъста мъгла, много бъркала и съвсѣмъ заблудила прѣснатата и увлечена въ прѣслѣдване цѣпь отъ ротата на подпоручика Кочева. Въ лутанията да събира войницитѣ си, той врѣхлѣтелъ ненадѣйно, на едно значително число сърбе, при село Гайтанци, съ които и почналъ силна прѣстрѣлка; но за нещастие, сърбски крушумъ сварилъ да го рани въ слабинитѣ и той падналъ твърдѣ много обезсиленъ на земята. Находящитѣ се около му войници, щомъ като видѣли това, разбѣгали се да се спасѣватъ кой на кждѣто види, което добръ забѣлѣзали разлютенитѣ сърбе.